

HỒI THỨ HAI MƯỜI CHÍN

HOA QUẾ TỎA HƯƠNG THƠM

Núi La Phù vốn là một danh sơn của Hải Nội cảnh sắc tuyệt đẹp, có rất nhiều tảng đá lởm chởm trông như hình thù của vạn vật và hoa thơm cỏ lạ đua mọc khắp mọi nơi, nên núi nay được liệt vào danh sơn của Hải Nội thực không hổ thẹn chút nào.

Độc Cô Sách thủng thẳng đi tới trước một khe núi, bỗng ngửi thấy mùi hoa Quế rất thơm theo gió đưa tới xông lên mũi. Tuy lúc này đang là mùa hoa Quế, nhưng mùi thơm của hoa chỉ thoảng thoảng thôi chứ không bao giờ lại có mùi thơm nồng nàn như thế.

Khi ở trong hang động cổ Độc Cô Sách đã bị mùi thơm do nọc độc của con Bích Long hoá thành đã làm cho chàng suýt nguy hiểm đến tính mạng. Chàng như một con chim sợ làn cây cong, nên vừa ngửi thấy mùi thơm này chàng đã hoảng sợ và vội đề phòng ngay, chàng liền vội nín thở rón rén tiến thẳng vào trong khe núi ấy.

Nhưng khi vào tới nơi thì chàng mới hiết hãi sợ vì trong đó có những cây Quế cao chọc trời, và vì có rất nhiều cây hoa lại nở vàng ối như một bể vàng, thì mùi thơm của nó làm sao lại chẳng nồng nàn hơn những bụi Quế thường mà chàng đã được thấy.

Độc Cô Sách đang định vào trong rừng Quế để thưởng thức mùi thơm thiên nhiên này thì độc nhiên nghe thấy trong rừng có tiếng cười của người con gái vọng ra, tiếng cười đó rất quen thuộc. Chàng vội núp vào sau một thân cây cổ thụ để lắng tai nghe.

Nghe tiếng cười rất quen thuộc đó, chàng lại nghe thấy tiếng cười của một thiếu nữ lạ nói:

-Cô em họ Điền có phải là cô bạn thân của Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh không? Nếu phải sao hiền muội không gọi y thị giúp cho một tay, mà lại tới đây nhờ mụ già này đã lâu năm chưa hề bước chân vào giang hồ như thế làm chi?

Nghe thấy câu "Cô em họ Điền" Độc Cô Sách vỡ nhẽ liền, chàng biết người đàn bà có giọng nói quen thuộc đó, chắc thể nào cũng là Điền Thuý Thuý mà mình đã gặp gỡ ở Thái hồ chứ không sai?

Quả nhiên chàng vừa nghĩ tới đó thì đã thấy Thuý Thuý cất tiếng cười rất đậm đàng và rất đặc biệt nói tiếp:

-Tần đại tỷ, phần vì tiểu muội hiềm Bạch Phát Quỷ Mẫu làm việc gì cũng vậy, cứ làm đầu sỏ đuôi, không được nhanh nhạy. Phần thứ hai là y thị bỗng trốn biệt tích, khiến tiểu muội đi đâu kiếm cũng không thấy cả.

Người đàn bà họ Tần kêu "ồ" một tiếng rồi vừa cười vừa đỡ lời:

-A, thế ra hiền muội kiếm không thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu mới đến đây tìm kiếm ngu tử đây.

Điền Thúy Thúy vừa cười vừa đáp:

-Sao Tần đại tử lại bỗng đa tâm mà nổi ghen lên như thế. Đại tử phải biết, hai môn tuyệt kỹ của đại tử là Huyền Âm Chỉ với Diệu Hương Kim Túc, chỉ có thể hơn chứ không thể nào kém được Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ và Tứ Sát Âm Hồn Sa của Tiêu Anh. Còn tên tuổi Thiên Hương La Sát Diệu Liên tuy ẩn tích giang hồ lâu năm, nhưng đại tử cứ xuất hiện một cái với cái tên của đại tử cũng làm cho kẻ thù cũ là ác Hoa Đà Diệu Nhượng phải kinh hồn động phách ngay.

Diệu Liên thở dài một tiếng rồi đáp:

-Không ngờ cô em họ Điền lại còn nhớ đến người chị già này và còn nói cho Hoàn Vũ Cửu Sát biết ngu tử tái xuất giang hồ. Mối thù của ngu tử với ác Hoa Đà Diệu Nhượng thực sâu rộng như bể cả, y chưa chết thì thể nào ngu tử cũng nhận lời hiền muội đi dự Thiên Nam đại hội một phen.

Điền Thúy Thúy cười một cách rất lẳng lơ nói tiếp:

-Cảm ơn Tần đại tử, tiểu muội biết đại tử ở một mình tại đây chắc thể nào cũng buồn lắm, nên đã nghĩ cách kiếm được một người tuyệt diệu đến để lãnh giáo Thiên Hương diệu thư của dadị tử.

Tần Diệu Liên thở dài đáp:

-Chả lẽ Thúy muội lại không biết năm xưa vì việc gì mà ngu tử kẻ thù kết oán với ác Hoa Đà Diệu Nhượng hay sao?

-Tiểu muội biết chuyện đó là do Diệu Nhượng mai phục ở trong khuê phòng, chờ tới khi đại tử đang giở diệu thuật Thiên Hương ra khảo hợp với người yêu, y liền ngấm ngầm vận Thiên Cương Đản Chỉ cách không điểm vào Tích Túc Huyệt mà phá mất Huyền Âm Chân Khí của đại tử đi. Lần ấy y khiến đại tử suýt tý nữa thì tiêu hết nguyên âm mà chết.

Độc Cô Sách nghe tới đây mới biết Tần Diệu Liên cũng là người đồng loã với Điền Thúy Thúy và cũng là một đảng phụ dâm nữ, chuyên môn dùng thuật thái bổ chân dương của đàn ông.

Hình như Diệu Liên đang ngồi nhậ nhệch và chuyện trò với Điền Thúy Thúy ở trong rừng Quế, y thị nghe thấy Thúy Thúy nhắc nhở đến chuyện xưa, rất cảm khái thở dài nói tiếp:

-Thúy muội đã biết rõ chuyện ấy ắt phải biết bấy nhiêu năm nay ngu tử đã tuyệt duyên với tình dục mà khổ tâm luyện lại Huyền Âm Chân Khí để mong...

Không đợi chờ Diệu Liên nói dứt Thúy Thúy đã cười khanh khách và đỡ lời:

-Tần đại tử đừng có giấu tiểu muội nữa tiểu muội biết đại tử không những phục hồi được Huyền Âm Chân Khí như năm xưa, mà trong nửa năm gần đây, suốt ngày đêm hưởng thú vui của âm dương.

Diệu Liên cười rồi ngạc nhiên hỏi Thúy Thúy rằng:

-Thúy muội, tinh ma quỷ quái thực, cách biệt ngu tử lâu năm như thế, mà sao lại biết rõ được những hành động của ngu tử hồi gần đây được như vậy?

Thúy Thúy vẫn cười rất đậm đảng đáp:

-Điều này chả cần phải hỏi thăm ai, tiểu muội cũng biết rõ liền. Cứ xem giữa đôi lông mày của đại tử chứa đầy xuân ý xuân sắc, mặt bóng bẩy như thế kia, chả là do Tố Nữ thân nguyên mà nên là gì? Vì vậy tiểu muội mới dám chắc nửa năm gần đây ít nhất cũng có đến hai ba chục đồng nam hay tráng nam đã bị Thiên Hương diệu kỹ của đại tử ban cho chúng bị hao dần hao mòn, rồi biến thành ma lao cực lạc phải không?

Thấy Thúy Thúy đã biết rõ bí mật của mình Diệu Liên không giấu giếm nữa liền đáp:

-Đôi mắt câu hồn nhiếp phách của con nhỏ này lợi thực. Trong nửa năm gần đây, tuy ngu tử chưa hề bước chân ra khỏi Đơn Quế Giáp này nửa bước, chỉ lúc nào cần là bắt một vài tên dân làng ở quanh đây về giải khát thôi. Nhưng chúng tầm thường lắm, chỉ hai ba ngày là phải kiếm người thay ngay.

-Tiểu muội cũng biết rõ nỗi khổ tâm của đại tử, tục ngữ có câu: "Anh hùng chỉ sợ không địch thủ, đấng phụ ngai nhất thiếu tình lang". Cho nên vừa rồi tiểu muội nói đã kiếm được một nhân vật tuyệt diệu cho đại tử rồi là như thế.

-Theo lời nói của Thúy muội, thì hình như ở trong núi của hiền muội đã có sẵn một nhân vật lý tưởng rồi phải không?

-Đại tử chỉ đoán đúng có một nửa thôi, người ấy tuy là lý tưởng nhưng chưa có sẵn ở đây. Theo tiểu muội ước đoán, thì đến ngày Thiên Nam đại hội, Hoàn Vũ Cửu Sát mời tất cả quần hào của đương thời tới dự, thì thể nào cũng gặp y.

Độc Cô Sách nghe tới đó liền cau mày lại nghĩ bụng:

"Không biết vị thiếu niên anh hùng nào, mà lại bị một đấng phụ nữ như Điền Thúy Thúy này để ý tới thế".

Vì chỉ nghe thấy tiếng chứ không trông thấy mặt, Độc Cô Sách có vẻ bức mình, liền giở thế "di Hình Hoán ảnh" ra nhẹ nhàng lướt qua mấy thân cây cổ thụ, rồi mới ngừng chân cúi đầu nhìn xuống bên dưới.

Lần này chàng đã trông rõ Điền Thúy Thúy vẫn mặc bộ đồ áo xanh, đang cùng một đạo cô áo vàng ngồi cạnh một cái bàn đá ở chỗ cách mình chừng bảy tám trượng nhậu nhẹt và chuyện trò với nhau.

Đạo cô áo vàng Thiên Hương La Sát Tần Diệu Liên cầm chén lên ngậm một hớp, rồi mỉm cười hỏi Thúy Thúy tiếp:

-Thúy muội hãy kể cho ngu tử nghe, nhân vật ấy diệu thú ở đâu và lý tưởng ở chỗ nào?

Thúy Thúy lườm Diệu Liên một cái rồi tùm tùm cười đáp:

-Người đàn ông ấy ta khỏi phải dùng Phan An tái thế hay Tống Ngọc trùng sinh mà hình dung chàng đó. Tiểu muội chỉ kể qua ba điểm đặc biệt này của chàng ta, cũng đủ làm cho đại tử mơ tưởng và thề phải cướp cho được chàng ta mới thôi. Ba điểm ấy của chàng là cao lớn, anh tuấn và có nội công tuyệt đỉnh không kém gì chúng ta.

Nghe thấy Thúy Thúy mô tả người nọ như vậy, Diệu Liên đã cảm thấy trong người rạo rức. Còn Độc Cô Sách thì lòng hiếu kỳ thúc đẩy lại càng muốn biết rõ xem người đó là ai, mà Thúy Thúy khen ngợi đến như vậy?

Lúc này Diệu Liên bỗng xoay người lại, Độc Cô Sách mới thấy rõ y thị là người tuổi sắp năm mươi, nhưng mặt hãy còn vẻ đẹp và rất có duyên, trông kỹ tướng mạo của y thị, thì lại chỉ như người ba mươi mốt hay ba mươi hai thôi. Y thị cầm rượu lên rót cho Thúy Thúy một chén, rồi mỉm cười hỏi tiếp:

-Chẳng hay người mà Thúy Thúy vừa nói đó là bề ngoài thì khá đấy, nhưng còn ăn có ngon không?

Thúy Thúy vỗ tay đến "đét" một cái vừa cười vừa đáp:

-Đại tử nhanh nhẩu thực! Chàng ta trông như ngọc như ngà mà khi ăn thì lại như rồng như hổ.

Nghe thấy Thúy Thúy mô tả như vậy, Diệu Liên đã lim dim đôi mắt, hai má đỏ bừng, mỉm cười hỏi tiếp:

-Thúy muội, chẳng hay hiền muội với người đó làm bạn với nhau bao lâu?

Thúy Thúy kêu "ối chà" một tiếng rồi hờn hờ đáp:

-Xin đại tử cứ yên tâm, không phải là đồ cận bã, tiểu muội ăn chán rồi gấp bỏ cho đại tử đâu. Tiểu muội với y chỉ có một lần nhân duyên thôi.

-Thúy muội là một người có sắc đẹp như tiên vậy sao đối lại chỉ có nhân duyên một lần với hiền muội thôi? Đáng lẽ y đã kết duyên với hiền muội một lần, thì phải suốt đời không thể nào quên được hiền muội mới có lý chứ?

Ngày thường quả thực Thúy Thúy rất tự phụ như Diệu Liên vừa nói, nhưng cuộc hẹn ước đêm Nguyên Tiêu ở Thái Hồ không thấy Độc Cô Sách tới nên nàng rất căm giận. Bây giờ lại thấy Diệu Liên nhắc nhở đến chàng ta, nàng liền nghiêng răng mỉm môi cười khanh khách đáp:

-Trước mặt đại tử muội không dám nói dối, về diệu thuật Tố Nữ Thâu Nguyên thì trên đời này phải nói chị là người số một, còn em là người số hai. Cho nên người đó chỉ cần gần gũi Thiên Hương La Sát rồi, thì thế nào cũng không quên được Lục Y Thúy Thúy này. Sao đại tử chưa qua sông mà đã muốn gỡ câu và còn muốn ghen bóng ghen gió với tiểu muội như thế?

Diệu Liên mặt đỏ bừng bừng thất cười hỏi tiếp:

-Nói chuyện đến hàng nửa ngày rồi, mà vẫn chưa thấy Thúy Thúy muội cho ngu tử biết tên họ của nhân vật lý tưởng ấy?

Mãi mãi mới đến chính đề, tất nhiên Độc Cô Sách phải để ý lắng tai nghe, xem Điền Thúy Thúy trả lời Diệu Liên ra sao?

Tiếng nói của Thúy Thúy vừa theo gió lọt vào tai chàng suýt tí nữa thì Độc Cô Sách quên mất là mình đang nghe lén mà định thét lên một tiếng nhảy ngay xuống bên dưới liền.

Thì ra Thúy Thúy nghe Diệu Liên nói xong không trần trừ gì hết, liền đáp:

-Chàng ta họ Độc Cô tên là Sách.

Độc Cô Sách nghe đi nghe lại, không ngờ Thúy Thúy lại nói đến tên mình, chàng không tức giận sao được. Tuy chàng biết đấu với một mình Điền Thúy Thúy đã là khó, mà nay lại có thêm Tần Diệu Liên còn lợi hại hơn, nhưng thị có cái áo tơ vàng tóc người và cây Đoạt Hồn Thanh Ngọc Câu hai vật dị bấu võ lâm, một dùng để tấn công địch, còn một dùng để phòng thân. Vì vậy chàng muốn nhảy ngay xuống chất vấn Thúy Thúy là ai tại sao lại đặt điều để làm nhơ nhục thanh danh của mình? Nhưng chàng lại thôi, vì chàng đã nghe thấy Diệu Liên hỏi Thúy Thúy một câu như sau:

-Chẳng hay Thúy muội với Độc Cô Sách đã giao kết với nhau ở đâu?

Vì câu đó mà Độc Cô Sách lại muốn nghe xem Thúy Thúy đặt điều ra sao. Nhưng lúc chưa nghe thì chàng rất hung hăng đến khi nghe rồi thì chàng lại mất hết hung khí, không dám lộ mặt ra nữa.

Vì Thúy Thúy trả lời rằng:

-Tiểu muội gặp Độc Cô Sách ở trong Tây Thi cốc trên núi Điểm Thương và lần giao kết sinh tử ấy cũng ở trong đó nốt.

Câu trả lời của Thúy Thúy, Diệu Liên không khỏi sinh nghi, nhưng liệu có làm cho Độc Cô Sách tin là sự thật không?

Theo lý ra chàng quyết không tin, nhưng sự thật chàng không thể nào không nghi ngờ.

Điều thứ nhất ở trong Tây Thi cốc người cùng mình đã chung một giấc mơ hoang đường, nếu đối phương không phải là Thúy Thúy thì sao nàng ta lại biết rõ chuyện ấy. Vì chuyện phong lưu bí sự này người thứ ba không thể nào hay biết được?

Điểm thứ hai chàng nghĩ tới khi hành sự mài miệt lương tâm, đối phương rất cường dâm cực dăng, với một người cao quý đoan trang như Mộ Dung Bích, nếu có hành vi dâm dăng như vậy thì thực không xứng chút nào. Mà đối phương chính là Điền Thúy Thúy, thì không còn sai vào đâu được?

Căn cứ hai điểm nghi ngờ đó. Độc Cô Sách không bảo lời nói của Điền Thúy Thúy là bịa đặt mà là sự thật.

Ngoài ra còn một điểm nữa là sau khi chàng trúng phải nọc độc của Tây Thi Thiệt rồi rõ ràng chàng đã trông thấy Mộ Dung Bích không có ý gì muốn ngã vào lòng mình hết và khi tay mình đụng vào ngực của nàng mới biết nàng là nữ cải nam trang. Vậy tại sao đột nhiên lại tẩu mã đổi tướng biến thành Thúy Thúy giao hợp với mình được.

Đáng lẽ Độc Cô Sách không tin mà lại tin, đáng lẽ Tần Diệu Liên không đáng hoài nghi mà lại hoài nghi.

Sở dĩ y thị nghi ngờ là câu Thúy Thúy vừa nói, cuộc giao kết sinh tử. Nên Thúy Thúy vừa nói xong y thị vội hỏi:

-Sao Thúy muội lại nói hai chữ sinh tử vào đó làm chi? Thế là nghĩa lý gì?

Thúy Thúy thở dài đáp:

-Đại tỷ chưa biết chuyện đấy thôi! Trong Tây Thi cốc có một thứ độc trùng rất kỳ lạ tên là Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt, nếu người nào bị nó đốt phải, thì chỉ có một cách là phải nam nữ giao hợp thì mới thoát chết được. Tiểu muội sơ ý bị độc trùng ấy đốt phải nếu không may mắn gặp Độc Cô Sách hai người kết duyên tạm bợ ấy, thì có lẽ tiểu muội đã chết từ lâu rồi. Cho nên cuộc giao hợp đó, tiểu muội mới thêm hai chữ sinh tử vào là thế.

Diệu Liên kêu "ò" một tiếng lại hỏi tiếp:

-Trong Tây Thi cốc đã có thứ độc trùng lợi hại như vậy, tại sao Thúy muội với Độc Cô Sách lại vào trong ấy làm chi?

Thúy Thúy chỉ vào thanh bảo kiếm Thanh Bình đang đeo ở trên lưng vừa cười vừa đáp:

-Đại tỷ có biết đâu, người chết vì tài, chim diệt vì mồi. Chúng tôi mạo hiểm vào Tây Thi cốc cũng là vì thanh bảo kiếm thần này đây.

Độc Cô Sách nghe tới đây vì có thanh Thanh Bình cổ kiếm làm chứng, chàng biết Thúy Thúy nói không sai chút nào, trong lòng vừa mừng vừa hổ thẹn và còn một chút nghi ngờ nữa.

Chàng mừng vì đã được Tiêu Anh gả Mộ Dung Bích cho mình, nàng ta là người trong sạch, chứ không phải là một dâm nữ đấng phụ như mình vẫn tưởng tượng bấy lâu nay.

Chàng hổ thẹn vì mình đã trót giao hợp với một hạ lưu dâm phụ như Điền Thúy Thúy này.

Còn một chút nghi ngờ là chàng rõ ràng thấy Mộ Dung Bích đứng trước mặt mình, tại sao về sau lại biến thành Thúy Thúy được?

Ngoài sự mừng rỡ hổ thẹn và hơi nghi ngờ ra, Độc Cô Sách lại còn tức giận và khiếp sợ nữa.

Sở dĩ chàng tức giận là vì thấy Thúy Thúy đến mời Diêu Liên đi giúp sức, để đánh bọn Hoàn Vũ Cửu Sát, mà lại định đem mình làm lễ vật tặng cho Diêu Liên. Như vậy chàng còn cảm thấy sỉ nhục là khác.

Khiếp sợ là vì chàng thấy Thúy Thúy, Diêu Liên hai dams nữ tuyệt vời đang định đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm mình, giờ để cho chúng phát giác mình đang ở cạnh chúng, thì cục diện lúc bấy giờ sẽ ra sao?

Nhất là bọn đấng phụ dams nữ này đa số có sẵn những thứ thuốc độc vô hình làm cho người ta mê loạn tâm thần, khiến người ta không sao đề phòng được. Nếu quả thực đối phương dùng những thứ thuốc độc đó, thì cái áo tơ vàng kết bằng tóc người của mình có là vật hộ thân chí báu thật đi nữa, cũng không sao chống đỡ nổi những thứ thuốc độc vô hình ấy.

Độc Cô Sách ở đó suy tính tình thế của mình với địch, và khi nghĩ đến kẻ địch có những thứ thuốc độc vô hình, chàng đâm ra hoảng sợ, mà sợ thì lại càng không dám để lộ hình tích vì sợ bị Thúy Thúy với Diêu Liên bao vây chặt lúc ấy muốn thoát thân cũng không phải là chuyện dễ.

Ngờ đâu trong lúc đang hãi sợ, thì đã nghe Diêu Liên nói với Thúy Thúy rằng:

-Thúy muội, không ngờ ngày hôm nay trong Đơn Quế giáp này của ngu tử đất hàng đến thế, cứ có khách quý tới luôn luôn.

Thúy Thúy thấy Diêu Liên nói như vậy, thất kinh hỏi:

-Đại tử nói gì thế? Chẳng lẽ ngoài tiểu muội ra lại còn có người khác tới nữa hay sao?

Diêu Liên vừa cười vừa đáp:

-Không những có người tới, mà y lại đứng xem chúng ta diễn tuồng hàng nửa ngày rồi.

Độc Cô Sách nghe nói cả kinh, chàng biết Diêu Liên nói như vậy ắt trong Đơn Quế giáp này thế nào cũng có mai phục bây giờ có muốn rút lui cũng không kịp chi bằng cứ giả bộ làm như không biết để xem hai người làm gì mình.

Chàng quyết định như vậy liền im hơi lặng tiếng, không cử động gì hết. Chàng lại nghe thấy Thúy Thúy nói tiếp:

-Cách biệt lâu năm, không ngờ công lực của đại tử lại tiến bộ nhanh đến như vậy, khiến tiểu muội cũng phải hổ thẹn vô cùng.

Diêu Liên biết Thúy Thúy chưa phát giác người khác đang nghe lỏm, nên mới có vẻ hổ thẹn như thế liền xoa tay vừa cười vừa đáp:

-Thúy muội không nên khiêm nhượng như vậy, người đó công lực rất cao siêu nếu y không đi qua chỗ đã bố trí của ngu tử thì đến ngu tử cũng không hay biết gì hết.

Thúy Thúy nghe thấy Diêu Liên nói như vậy, mới đỡ hổ thẹn tùm tùm cười hỏi tiếp:

-Tần đại tỷ đã phát giác có khách tới sao đại tỷ không mời người ta ra tương kiến? Chẳng lẽ không sợ người ta chạy mất hay sao?

Diệu Liên lắc đầu:

-Đối phương đã có công lực cao siêu như vậy ắt phải là người có thân phận và địa vị khá cao. Quý khách như vậy đã tới đây ắt hẳn phải có nguyên nhân gì, hiền muội còn hãi sợ y bỏ chạy làm chi? Huống hồ người nào cũng vậy, đã vào tới Đơn Quế giáp này rồi nếu chưa được Diệu Liên đồng ý thì người đó không sao ra khỏi được Kim Túc Thiên La của ngu tỷ.

Độc Cô Sách nghe tới đây giật mình kinh hãi, và biết mình ước đoán sai. Quả nhiên trong Đơn Quế giáp này y thị đã bố trí mai phục rất lợi hại. Chàng đang suy tính cách đối phó thì Diệu Liên đã lớn tiếng kêu gọi:

-Tôn khách ở đâu tới giáng lâm tề xá, xin mời vào trong rừng quế này xơi rượu với chúng tôi, và thứ lỗi cho tôi không ra nghênh đón đâu.

Độc Cô Sách biết khó mà giấu giếm được nữa, nếu mình còn không xuất hiện thì mình sẽ bị người ta bảo mình không chịu uống rượu mời mà chỉ thích uống rượu phạt thôi. Vì vậy, chàng liền thủng thẳng bước ra, định sử dụng diệu kế: "Gặp Kiệt, Trụ động binh đao" của mình đã nghĩ ra được tùy cơ ứng biến.

Nhưng khi chàng ra khỏi chỗ ẩn nấp và vừa đi tới chỗ bãi đất trống ở giữa rừng mà Diệu Liên với Thúy Thúy đang uống rượu thì chàng lại hối hận ngay.

Thì ra, người mà Diệu Liên phát giác là đối tượng khác chứ không phải là chàng.

Thì ra, lúc ấy ở phía đối diện của Độc Cô Sách, trong một bụi cây rậm đang có một ông già áo bào đỏ, mặt mũi gầy gò, tuổi trạc năm mươi đang thủng thẳng bước ra.

Đồng thời, ông già đó cũng rất ngạc nhiên vì thấy phía đối diện mình đang có một thư sinh áo xanh, phong nhã anh tuấn, cũng xuất hiện cùng lúc với mình.

Hai người khách đều kinh ngạc và hai chủ nhân cũng vậy.

Nhưng tâm sự của hai chủ nhân hơi khác nhau. Thúy Thúy không biết ông già kia là ai, chỉ thấy Độc Cô Sách, người mà mình tương tư đã lâu đột nhiên xuất hiện ở nơi đây cảm thấy rất mừng rỡ và không kém ngạc nhiên thôi.

Thoạt tiên Diệu Liên kêu "ối chà" một tiếng rồi vội đứng dậy mỉm cười chấp tay chào một cái và hỏi:

-Thật không ngờ trong Đơn Quế giáp này Tần Diệu Liên lại gặp gỡ một bạn cũ đã cách biệt ba mươi năm rồi.

Nói xong, y thị quay người lại vẫy Thúy Thúy và nói tiếp:

-Cô em họ Điền, để ngu tỷ giới thiệu một vị cao thủ tuyệt vời tiếng tăm lừng lẫy đã lâu, nhưng cô em chưa được gặp mặt bao giờ.

Thúy Thúy biết Diệu Liên là người rất kiêu ngạo, nay trông thấy ông già mặc áo bào đỏ lại có vẻ khiêm tốn như vậy, tất nhiên đối phương phải là người rất có lai lịch, nên nàng đành phải tạm không nói chuyện gặp Độc Cô Sách vội mà mỉm cười đi tới gần Diệu Liên trước.

Diệu Liên chỉ tay vào Thúy Thúy mà giới thiệu với ông già mặc áo bào đỏ rằng:

-Đây là Điền Thúy Thúy hiền muội, giang hồ gọi Điền tiểu muội là Lục Y U Linh đấy.

Dương Thúc Độ thấy Diệu Liên giới thiệu xong, chỉ khẽ gật đầu một cái thôi, chứ chẳng nói chẳng rằng, thái độ rất kiêu ngạo. Thấy thái độ của ông già nọ như vậy, Thúy Thúy rất tức giận, nhưng chỉ hờn ở trong bụng thôi, chứ không dám hiện lên nét mặt và nghĩ bụng:

"Ta khỏi cần biết người là ai? Lát nữa ta sẽ cho người biết tay Điền Thúy Thúy này cho mà coi".

Diệu Liên lại nói với Thúy Thúy tiếp:

-Thúy muội, để ngu tử giới thiệu cho hiền muội biết võ lâm kỳ khách này nhé? Nhưng trước khi giới thiệu, ngu tử phải đọc hai câu ca dao này cho hiền muội nghe đã.

Nói tới đó y thị rõng rạc đọc:

"Vô ảnh Thần Trâm Vô ảnh Kiếm, Tiêu Hồn Bảo Phiến Đoạt Hồn Câu"

Độc Cô Sách nghe thấy Diệu Liên đọc hai câu đó xong, giật mình kinh hãi ngay liền đưa mắt ngắm nhìn lại ông già mặc áo bào đỏ lần nữa bụng bảo dạ rằng:

"Chả lẽ đối phương chính là Dương Thúc Độ, kẻ đại thù vì ta đã chót giết chết con gái của y chẳng?"

Chàng ngắm nhìn lại Dương Ma, thì Dương Ma cũng ngắm nhìn lại chàng. Hai người cùng nhìn nhau xong lại đưa mắt nhìn ra phía khác ngay, nhưng mỗi người có một cảm giác riêng.

Độc Cô Sách nhận thấy đôi mắt của ông già nọ bao trùm sát khí rất nồng, và ánh sáng cũng chói lọi. Thực từ khi ra đời tới giờ chàng chưa thấy người nào có đôi mắt như thế, ngay cả mắt của Chúc Thiếu Khoan, thủ lĩnh của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát cũng không âm khản độc ác bằng.

Còn Thúc Độ thì cảm thấy thư sinh ở phía trước mặt mình khôi ngô tuấn tú và cân cốt lại đẹp vô cùng, trên đời này ít có người nào có căn bản tốt đến như thế.

Trong lúc hai người đang nhìn nhau thì Thúy Thúy đã cười khanh khách rất đậm đảng liền. Tiếng cười của nàng đã khiến Thúc Độ, Diệu Liên và Độc Cô Sách ba người đều phải đưa mắt nhìn cả vào nàng.

Điền Thúy Thúy thấy mọi người đều nhìn cả về phía mình, liền nín cười, nhưng nàng không thèm nhìn Dương Ma, mà chỉ nhìn Diệu liên và nói:

-Tần đại tử vừa nói hai câu ca dao ấy, thì người hơi có thân phận địa vị ở trên giang hồ ai cũng biết hết, nhưng tiểu muội tài hèn và không có tên tuổi gì cả, thì làm sao mà biết được ý nghĩa của hai câu ca dao ấy? Mong đại tử nói một cách giản dị cho tiểu muội biết bạn già mặc áo bào đỏ này quý tách đại danh là chi, có biệt hiệu gì, để tiểu muội khỏi phải tự kiêu tự ngạo mà thất lễ với vị kỳ nhân tuyệt thế này.

Lời nói của nàng rất mỉa mai nhưng lại không có khe hở nào để cho đối phương có thể bắt bẻ được.

Rõ ràng Thúc Độ biết Thúy Thúy chế nhạo mình kiêu ngạo thất lễ, nhưng không cãi lại được nên đành phải tạm thời chịu nhịn.

Diệu Liên cau mày lại đưa mắt nhìn Thúy Thúy một cái, rồi mỉm cười đỡ lời:

-Thúy muội, vị này là Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ, ba mươi năm trước đã oai trấn càn khôn đấy.

Y thị nói xong, không đợi chờ Thúy Thúy lên tiếng, đã vội mỉm cười hỏi Thúc Độ:

-Dương huynh. Sở đại tử đâu? Xưa nay hai vị không bao giờ rời nhau đi riêng như vậy, sao lần này Dương huynh lại đi một mình như thế?

Thúc Độ cau mày lại thủng thủng đáp:

-Tiện nội vì con gái bị giết chết một cách thảm khốc đau lòng quá nổi dâm ra bệnh nặng cho nên mới không theo mỗ tới đây được và mỗ vì phải trông nom bệnh của tiện nội, nên mới tới chậm một đôi ngày để lỡ mất một cuộc hẹn ước rất quan trọng.

Diệu Liên kêu "ồ" rồi hỏi tiếp:

-Thế ra Dương huynh tới đây là có hẹn với người đấy.

Thúc Độ gật đầu đáp:

-Mỗ lên đỉnh núi Lãnh Vân ở La Phù là để phò ước với kẻ thù đã giết chết con gái mỗ.

Từ khi Độc Cô Sách biết ông già mặc áo bào đỏ là Dương Ma rồi, chàng liền suy nghĩ cách đối phó và một mặt thì vận "Đại Bi Thiên Công" của sư môn lên chuẩn bị nghênh tiếp một trận đấu kinh thiên động địa mà không thể nào tránh khỏi được.

Lúc ấy Diệu Liên lại hỏi Thúc Độ tiếp:

-Dương huynh, kẻ thù giết con gái của Dương huynh là ai, mà lại dám vượt râu cọp như thế?

Thúc Độ xam nét mặt lại, lạnh lùng đáp:

-Mỗ chưa gặp người đó bao giờ, nhưng biết y là em của Lưu Vân Tiên Tử người chưởng môn của phái Điểm Thương và cũng là Độc Cô Sách mà hai người vừa nhắc nhở tới.

Ba chữ Độc Cô Sách ấy đã làm cho Điền Thúy Thúy giật mình đến thót một cái, nàng vội đưa mắt ra hiệu cho Độc Cô Sách rồi kêu "ủa" một tiếng rồi lại nói với Thúc Độ rằng:

-Bạn già họ Dương kia, bạn kiếm Độc Cô Sách mà chúng tôi cũng muốn kiếm Độc Cô Sách. Sao lại có sự may mắn đến như thế?

Độc Cô Sách định tự báo danh để khiêu chiến với Thúc Độ nhưng nghe thấy Thúy Thúy nói như vậy, biết ngay nàng ta có ý muốn giấu giếm cho mình, nên chàng tạm thời đứng yên để xem nàng ta đối phó với Dương Thúc Độ như thế nào?

Diệu Liên bỗng nghĩ tới còn một người khác tới một cách đột ngột nữa, liền đưa mắt nhìn Độc Cô Sách, rồi mỉm cười hỏi Thúy Thúy rằng:

-Thúy muội, vị lão đệ này tại sao lại tới đây? Là người quen của Thúy muội đấy ư?

Thúy Thúy sợ Độc Cô Sách trẻ tuổi tính nết ương ngạnh kiêu ngạo mà chưa chi đã tự nhận là kẻ thù giết con của Tam Liệt Dương Ma thì sao? Như vậy trận ác chiến này không thể nào dàn xếp được nữa, nên nàng không để cho Độc Cô Sách kịp lên tiếng trả lời, đã vội cướp lời đáp ngay:

-Bạn ấy là Mộ Dung Bích người bạn mới kết giao của tiểu muội đấy.

Khi gặp Đinh Ngọc Sương với Ôn Băng ở trong chùa Vô Cấu trên núi Cửu Hoa, Độc Cô Sách đã hoá danh là Mộ Dung Bích, ngờ đâu bây giờ Điền Thúy Thúy cũng hoá danh cho mình thành Mộ Dung Bích. Chàng liền nghĩ bụng:

"Sao trên thiên hạ này lại có lắm chuyện xảo hợp như thế?"

Diệu Liên là một đấng phụ trứ danh, tất nhiên vừa trông thấy Độc Cô Sách đẹp trai như vậy đã say mê ngay, trong lúc lắng tai nghe Thúy Thúy giới thiệu, đã ngấm ngầm đưa mắt tổng tình với Độc Cô Sách rồi, y thị mời chàng với Thúc Độ ngồi vào bàn nhậu nhẹt với mình và Thúy Thúy.

Thúc Độ đưa mắt nhìn Thúy Thúy rồi nâng chén lên hỏi:

-Điền cô nương, Dương mỗ muốn thỉnh giáo cô nương việc này.

Thúy Thúy lộ nụ cười rất lẳng lơ và đáp:

-Bạn già họ Dương có chuyện gì xin cứ hỏi? Chuyện gì mà Thúy Thúy này biết, thế nào cũng vui lòng trả lời ngay.

Thúc Độ bỗng trợn ngược đôi lông mày lên mặt lộ vẻ sát khí thủng thủng hỏi tiếp:

-Xin Điền cô nương thứ lỗi mỗ đã trót nghe lỏm. Cô nương đã có giao tình với Độc Cô Sách như vậy, chẳng hay cô nương có cách gì tìm kiếm ra được y không?

Độc Cô Sách đã biết Điền Thúy Thúy có ý đùa rỡ Tam Liệt Dương Ma, nên chàng đã quyết định khoanh tay ngồi yên để xem lưỡng hổ tương tranh.

Quả nhiên Thúy Thúy nghe thấy Thúc Độ hỏi như vậy, đã đưa mắt liếc nhìn đối phương một cách rất giảo hoạt, rồi mỉm cười đáp:

-Bạn già họ Dương, bạn muốn tìm Độc Cô Sách không khó khăn chút nào. Nhưng chả cần phải tìm kiếm làm chi nữa.

Dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng. Thúc Độ quắc mắt lên, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng như điện chớp, mồm thì hỏi tiếp;

-Điền cô nương nói như thế là có ý nghĩa gì? Độc Cô Sách đã giết chết con gái cưng duy nhất của vợ chồng mỗ, lại làm cho vợ mỗ vì tức giận quá mà đau nặng. Như vậy mỗ tha thứ cho y làm sao được?

Thúy Thúy nâng chén rượu lên, hơi nhấp nhấp một chút rồi cười khẩy nói lại:

-Bạn già họ Dương là người trong giang hồ, chắc thể nào cũng biết hai câu tục ngữ mà nhân vật giang hồ vẫn thường nhắc nhở luôn đấy chứ?

Thúc Độ cau mày lại hỏi:

-Tục ngữ của giang hồ thì nhiều lắm, không biết Điền cô nương chỉ hai câu nào?

Thúy Thúy lớn tiếng đáp:

-Hai câu tục ngữ mà tôi định hỏi đó là:

Trên sông Trường giang làn sóng trước đẩy làn sóng sau.

Trên trần thế người mới thay lớp người cũ.

Thúc Độ bỗng thốt lên một tràng cười rất quái dị, đỡ lời hỏi tiếp:

-Có phải là Điền cô nương e Dương mỗ địch không nổi Độc Cô Sách phải không?

Thúy Thúy cười khẩy đáp:

-Trước mặt chân nhân không dám nói dối trá, quả thực Thúy Thúy tôi đã có ý nghĩ ấy. Vì bạn già họ Dương đã nổi danh vào hồi ba mươi năm về trước, nên bạn không biết bây giờ đã có không biết bao nhiêu thanh niên hảo thủ ra đời. Cho nên tục ngữ mới có câu "Tướng quân khôn tránh chết sa trường", bạn già họ Dương hà tất cứ phải mang tấm thân như ngọn nến sắp tàn trước gió, mà thí mạng với một thiếu niên tinh tráng như Độc Cô Sách, nhờ bị hy sinh mất oai phong đã gây được bấy lâu nay, thì làm sao mà còn sống được tới lúc sáu bảy mươi tuổi nữa?

Lời nói đó của Thúy Thúy làm cho Tam Liệt Dương Ma đã oai trấn võ lâm phải tức giận nổi mặt biến đổi luôn luôn.

Vì không biết thiếu niên ngồi cạnh mình là Thúy Thúy vừa giới thiệu là Mộ Dung Bích ấy lại là Độc Cô Sách, nên Diệu Liên thấy Thúy Thúy đối đáp với Dương Thúc Độ như vậy rất ngạc nhiên. Y thị chỉ sợ Thúc Độ nổi giận thì phiền phức lắm, nên vội xen lời nói:

-Dương huynh, cô em họ Điền này tính ưa khôi hài nếu có điều gì không nên không phải mong Dương huynh dừng để ý làm chi.

Thúc Độ sa sầm nét mặt lại, thủng thẳng hỏi Thúy Thúy tiếp:

-Điền cô nương khỏi cần phải múa mép như thế nữa có phải cô nương muốn Dương Thúc Độ này biểu diễn mấy trò cổ lỗ sĩ cho cô nương xem, thì cô nương mới chịu nói cho Dương mỗ biết tung tích của Độc Cô Sách ở đâu phải không?

Đã nghĩ sẵn một mưu kế rồi nên Thúy Thúy nhanh nhẩu trả lời luôn:

-Tục ngữ vẫn có câu: "Ăn miếng trả miếng" thì bây giờ tôi cũng không cần bạn già biểu diễn tuyệt học gì cả, để Thúy Thúy này hiến tài ba hèn mọn ra mở đường cho bạn già trước.

Nói xong nàng ngấm ngầm vận chân khí há mồm ra hít mạnh một cái, già nửa chén rượu ở trong tay Thúc Độ bỗng biến thành một vòi rượu từ trong chén bay lên và bắn thẳng vào mồm của nàng.

-----oO-----